

VLÁDA LEDU
MUSÍ KONEČNĚ SKONČIT!

LEDOVÁ KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

Ledová krev

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Elly Blakeová
Ledová krev – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

LEDŮVÁ
KREV

ELLY BLAKEOVÁ

COO
BOO

Přeložila Tereza Frantová

*Darrenovi, Nicklasovi, Alexanderovi a Lukasovi.
Budu vás milovat navždy.*

ČÁST I

PRVNÍ KAPITOLA

Nabídla jsem ruku ohni.

Z krbu se vyrojily jiskry a usadily se mi na prstech, žár k žáru, třpytily se na mojí kůži jako diamanty. Volnou rukou jsem si přitáhla vědro tajícího sněhu a trochu si poposedla, připravená se uhasit, kdyby se jiskry rozhořely v příliš velký plamen.

Což byl přesně můj záměr.

Zbývalo šest týdnů do zimního slunovratu, ale moje vesnice vysoko v horách už byla pokrytá silnou vrstvou sněhu. Babička říkala, že skutečná zkouška daru Ohnivých přichází v zimě. Zemřela však dřív, než mi stačila předat víc než jen ty nejzákladnější poučky, a matka mě přinutila slíbit, že už nikdy nebudu trénovat.

Ten slib jsem nedokázala dodržet. Kdyby na mě přišli královští vojáci, nebylo by lepší umět svůj žár ovládat?

Zavřela jsem oči a soustředila se na srdce, silou vůle jsem tlačila stoupající horko, aby vytrysklo nahoru a ven, jak mě to učila babička. Pokaždé když se mi to povedlo, svítící jiskřičky na mojí ruce se rozhořely do malých plamíneků.

No tak, plamínku, kde jsi?

Nabídla jsem ruku ohni.

Léta mi říkali, abych svůj oheň zadusila, dobře ho skrývala,

aby byl neviditelný, a teď jsem se musela hodně snažit, abych ho v sobě našla. Ale nyní přišel – tenký tančící plamínek. Tlačila jsem ho vpřed a on se neochotně a pomalu rozrůstal a rozrůstal.

Tak, správně. Ani jsem nedýchala, abych to kouzlo nepřerušila.

Náhly závan ledového vzduchu mi navál vlasy do obličeje. Jiskry na mých prstech vyhasly a plamínek mi utekl zpět do srdce.

Matka zabouchla dveře a napěchovala deku zpátky do mezery nad prahem. Její útlá postava se pod kabátem třásla zimou. „Je tam hrozně. Jsem promrzlá až na kost.“

Když jsem viděla, jak se třese, odsedla jsem si, abych pustila horko z krbu do místnosti. „Myslela jsem, že pomáháš u porodu.“

„Ještě na to nebyl čas.“ Její oči se rozšířily při pohledu na vysoké plameny a pak se zamračila.

Pokrčila jsem rameny a moje nadšení pomalu opadalo. „Byla hrozná zima.“

„Ruby, tys trénovala.“ Ten zklamaný tón mi byl povědomý. „Jestli jen jeden člověk uvidí, co děláš, jen jeden jediný, může zavolat královské strážce. Léto bylo vlhké a dochází zásoby, takže lidé udělají cokoli, aby přežili, klidně vezmou i odměnu za...“

„Já vím. Už mi to nemusíš říkat.“

„Tak proč to děláš? Bohatě stačí, když se *nesnažíš* svoje schopnosti používat.“ Mávla rukou k hromadě napůl shořelých hadrů. Podlaha byla stále posetá sežehlými flíčky.

Zrudly mi tváře. „Mrzí mě, že jsem se tuhle neudržela. Zase. Ale dneska už se mi skoro povedlo oheň ovládnout.“

Zavrtěla křečovitě hlavou a mně bylo ihned jasné, že nemá cenu ji přesvědčovat. Objala jsem se rukama a jemně se zhoupala. Nakonec pomalu natáhla prsty rozpraskané od větru k mým vlasům, o kterých vždy říkala, že je štěstí, že jsou černé a ne zrzavé, jako bývají u některých Ohnivých. Moje pleť byla sice odjakživa trochu moc snědá na dítě severu, ale v naší ospalé ves-

nici, kde nikdo neměl žádné schopnosti – ohně ani mrazu –, se nikdy nikdo nedíval moc zblízka.

„Chápu, že tvůj dar je tvojí součástí,“ řekla tiše. „Ale samou starostí nespím. Jak to utajit, když trváš na tom, že budeš oheň používat, i když víš, že se může vymknout kontrole?“

Stejnou otázku mi v posledních měsících pokládala stále dokola – od chvíle, co jsem se rozhodla svůj dar rozvíjet. A moje odpověď byla pokaždé stejná. „Jak se ho naučím ovládat, když nebudu oheň nikdy používat? Pokud tu nejsme v bezpečí, proč neodejdeme někam, kde budeme?“

„Už zas tohle. Víš, že bychom se nikdy nedostaly na hranice, a i kdyby, tak budeme v první linii.“

„Pobřeží...“

„Je teď přísně střežené.“

„Měly jsme odejít už před lety,“ odpověděla jsem hořce. „Měly bychom žít v Sudesii se zbytkem našich lidí.“

Odvrátila pohled. „Prostě jsme tady a nemá smysl si přát, co není.“ Těžce si povzddechla při pohledu na hromádku dříví. „Rubby, vážně jsi musela spálit polovinu zásob dřeva?“

Provinile jsem polkla. „Už nebudu přikládat.“

„Až to vyhoří, umrzeme.“

„Zahřeju tě. Můžeš spát se mnou.“ Poplácala jsem svou matraci, kterou jsem sice měla hned u krbu, ale z dosahu poletujících jisker.

Její pohled změkkl a koutky jí cukaly. „Ty jsi lepší než oheň. Nikdy mě nepopálíš, ani když se ve spánku převalím moc blízko.“

„Přesně. Ohnivá dcera může být velmi užitečná.“

Zasmála se a mně se ulevilo. „Jsem za to vděčná, vážně.“ Přitáhla si mě do pevného objetí, lapala po dechu a smála se, jak do ní přecházely vlny mého žáru. „Je to jak držet pečené kuře. Možná se jdi radši projít, aby ses zchladila. Při té příležitosti můžeš zkusit nasbírat více dřeva na otop místo toho, co jsi spálila.“

Brodila jsem se závějemi a okolo holení mi syčel tající sních. Z jihozápadu kvílela meluzína, vánice mi srážela kapuci pláště z hlavy a pročešávala mi vlasy prsty vonícími po dřevě. Vichr byl ostrý, ale moje kůže byla pořád teplejší než obvykle, protože jsem před chvílí trénovala. Matka mi řekla, abych nasbírala dříví na otop, ale taky chtěla, abych vychladla. Vydat trochu horka venku bylo určitě lepší a bezpečnější.

Už dříve jsem se občas pozdě večer vyplížila ven, do opuštěných a zasněžených lesů, a narychlo tam zapálila ohýnek, na kterém jsem se snažila ovládat plameny. Vždycky jsem si akorát sežehla lem pláště.

Nasbírala jsem otýpku klacků a pevně ji držela. Les ani nedýchal, byl tajemně tichý, jen vítr šeptal v korunách stromů. Ačkoli jsem věděla, že sem nikdo nechodí, bojácně jsem se ohlížela a v uších slyšela vlastní zrychlený tep. Zavřela jsem oči a hledala v sobě ten malý plamínek, co jsem předtím objevila. Klacky v mých rukou se zahřály a já zadržela dech v naději, že vzplanou.

Vítr změnil směr, nyní se valil ze severu a s sebou přivanul i kalnou a mokrou zimní bouři. Třásla jsem se, přivinula jsem k sobě snůšku větví a zápolila se zimou, která mi pronikala do všech pórů a vysávala teplo z mého těla.

Lesem se začaly rozléhat zvuky vzdálených kroků.

Upustila jsem klacky, vydrápala se na skálu a přitom z ní smetla hroudy sněhu. Směrem na severozápad se cesta stáčela do rokle, kde ji před sněhem chránil skalní převis. Za pár vteřin uvidím toho, kdo se blíží, ale on mě ne.

Nejprve se objevila kápě, pak se mezi zašedlými kmeny stromů zaleskla kovová přilba pod ocelovým nebem. Modř halen,

které měli ti muži na sobě, barevně prozářila čistě bílou krajinu.

Vojáci. Těžké kroky, praskání sněhu a pronikavé hlasy prolomily ticho.

Srdce mi začalo pumpovat krev, strach se proměnil v žár.

Před královskými vojáky mě varovali už tisíckrát, ale vždycky jsem si říkala, že jsme moc vysoko v horách, příliš bezvýznamní, aby se obtěžovali tu hledat Ohnivé. Doufala jsem, že tudy jen prochází po cestě přes hory z pustého severu. Ale přímo na stezce, kterou teď šli, byla naše chata. Klidně u nás mohli udělat razii ve spíži nebo v naší chatě strávit noc. Nemohly jsme riskovat, že se ke mně moc přiblíží a ucítí, jak žhavá je moje kůže.

Sklouzla jsem ze skály a spěchala domů, dýchala jsem rozechvěle, ale tichounce, cestou jsem se protahovala mezi stromy a keři, krytá podrostem a dobrou znalostí všech cestiček a zákoutí.

Když jsem doběhla domů, matka seděla u ohně a její dlouhý cop visel přes opěradlo proutěného křesla.

„Vojáci,“ vydechla jsem, doběhla jí pro tlustý plášť, který se ještě sušil u ohně, a hodila jí ho. „V lese. Když se tu zastaví...“

Matka na mě chvíli nevěřicně koukala a pak začala jednat. Popadla hadr a zabalila suchý sýr a chléb, pak doklopýtala k poškrábanému dřevěnému stolu, kde se sušily léčivé bylinky. Strávily jsme hodiny tím, že jsme ty drahocenné rostliny sbíraly, a neměly jsme to srdce je tam nechat. Co nejrychleji jsme je uspěchanými prsty balily do kousků látky.

Bylinky odvál ze stolu průvan ze dveří, které se najednou rozletěly. Ze zasněžené tmy se vynořili dva muži v modrých halenách s bílým šípem na hrudi.

„Kde je ta Ohnivá?“ Drobné oči vojáka přeskočily z matky na mě.

„My jsme léčitelky.“ Vystrašené chvění pod předstíranou odvahou v matčině hlase mi podlomilo kolena.

Jeden z mužů mě dlouhými kroky zahnal do kouta a popadl mě za paže. Z pachu zašlého potu a zkaženého dechu se mi stáhlo hrdlo. Kolem krku mi položil studené prsty. Chtěla jsem otočit hlavu a zakousnout se mu do zápěstí, praštit ho, poškrábat ho nehty, jakkoli ze sebe shodit jeho ruku, ale u pasu měl meč a to mě zastavilo.

„Má úplně rozpálenou kůži,“ řekl s krivým úsměvem.

„Má horečku,“ vysvětlila matka zoufalým hlasem.

Zhluboka a roztřeseně jsem se nadechla. *Skryj svůj žár. Zadus ho. Uklidni se.*

„Chytnete ji ode mě,“ varovala jsem ho a snažila jsem se, aby se mi neklepal hlas.

„To, co máš ty, chytit nemůžu.“ Odtáhl mě ke dveřím a pevně mi držel ruku. Divoce jsem se bránila, snažila se vykrotit z jeho sevření a převrhla při tom kbelík červených bobulí, co jsem nasbírala, než začalo sněžit. Rozkutálely se po podlaze jako kapičky krve a jeho boty je drtily, když mě táhl ven pod měsíční světlo.

V hrudi mi narůstal tlak. Jako kdyby oheň z krbu přešel do mého hrudního koše a chtěl ven. Babička mi ten pocit popisovala, ale já se takhle nikdy necítila. Oheň mě bodal, pálil a tlačil mě zevnitř žeber. Měla jsem chuť si servat kůži, jen abych ho vysvobodila.

Bolest stoupala, až jsem měla pocit, že mě zabije. Křičela jsem a obklopil mě pás palčivě horkého vzduchu, který zakryl útočnicka. Pustil mě, skácel se k zemi a skučel bolestí.

Vběhla jsem do chaty, kde se matka prala s druhým vojákem, který ji táhl ke dveřím. Hrábla jsem po polenu na hromadě dříví a vši silou ho praštila zezadu do hlavy. Padnul na zem a zůstal nehybně ležet.

Vzala jsem matku za ruku, doklopýtaly jsme se ke dveřím a ven do noci. Voják, kterého jsem popálila, klečel na čtyřech a chladil si obličej sněhem.

Utíkaly jsme, jak rychle to jen šlo, skrz husté závěje, pryč od chaty, pryč od místa, které bývalo teplé a bezpečné, a můj mozek byl z toho strachu a zmatku stejně ztuhlý jako moje prsty. Musím odvést matku někam pryč, do bezpečí. Na rozcestí jsem se vydala doprava, k lesu, kde jsme se mohly ztratit mezi borovicemi rostoucími tak blízko u sebe, že sníh ani nedopadal na zem.

„Moc zima,“ zalapala matka po dechu a táhla mě zpátky. „Žádný úkryt. Vesnice.“

Trmácely jsme se okolo statků a stínů domů, až se matčiny kroky zpomalily a já ji napůl vedla a napůl vlekla tím nejhlubším sněhem, který v ledových vlnách pokrýval cestu. Když jsme se plahočily mezi stíny u kovárny, viděla jsem na návsi poskakující oranžová světýlka.

„Pochodně,“ zašeptala jsem a táhla matku za ruku.

Působilo to neskutečně. Do vesnice jsem chodila každý týden nejen pro jídlo a zásoby, ale i abych se dostala z naší osamělé chaty, kývla si s lidmi na pozdrav, vyměnila si úsměvy, ucítila vůni čerstvého chleba a občas i závan růžové vody z dcer a manželek trhovců. Sice jsem nikoho nemohla nazvat přímo přítelem, ale někteří lidé mi vždy odpovídali na pozdrav, někteří i rádi přijali lektvar od mojí matky pro nemocného otce, sestru nebo dítě.

Teď se můj malý pohodlný svět roztránil jako sklenice spadlá na kámen, z níž se vylila pohostinnost i bezpečí, které už nikdo nikdy nesebere. Všechno bylo cítit úplně jinak než obvykle, štiplavý kouř z pochodní a zápach příliš mnoha těžce pracujících koní a jejich nemytých jezdců.

Otočily jsme se a začaly se vracet. Když jsme míjely mezeru mezi domy, tři vojáci s bílým šípem na hrudi se vynořili ze tmy jako přízraky a popadli nás, než jsme se stihly pohnout. Odvlekli nás na náves, kde čekaly skupinky lidí s vyděšenými výrazy, rozcuchaní, jako by je vyburcovali z postelí. Házela jsem sebou, snažila se uniknout, ale nemohla jsem opustit matku. Stála tiše a nehybně vedle mě.

„To je ta Ohnivá holka?“ Byl to vysoký muž s ostře řezanými lícními kostmi a žlutými vousy. Hovořil rozkazovačným tónem a na kabátě měl naleštěné knoflíčky.

Prolétla jsem pohledem známé tváře z vesnice. Mlynář Graham a jeho dcera Flax. Farmáři Tibald, Brecken a Tom s manželkami Gertou, Lilly a Melody. Všichni si někdy přišli pro lék k matce, když byli nemocní, ale určitě nemohli vědět, co jsem zač. Byla jsem vždycky tak opatrná, měli jsme jen dobré sousedské vztahy.

Chlapec mého věku vystoupil z davu. Zastavilo se mi srdce, když jsem uviděla Claye, nejstaršího řezníkova syna. Na oslavě žní si mě odtáhl stranou, zatímco ostatní lidé ve vesnici tančili kolem ohně. Trásly se mu ruce, když jsme se políbili ve tmě. Trochu ucukl, když ucítil, jak horké jsou moje rty, ale nepustil mě. Pak jsme se na sebe už jen kradmo dívali, když jsem někdy přišla k jeho otci do obchodu.

„To je ona, kapitáne,“ řekl Clay rozechvělými rty. „Zabila mi bratra.“

Moje matka zalapala po dechu a stiskla mi ruku. Úplně jsem znečitlivěla.

Pár týdnů předtím si mou matku zavolal Clayův otec. Jeho malý syn nechtěl pít mateřské mléko. Měl studenou kůži. Matka vyzkoušela všechny masti i lektvary, co znala, a nakonec si mě přivedla, abych to miminko zahřála vlastním přirozeným teplem. Nakonec stejně zemřelo. Tři dny jsem plakala.

„Ty víš, že to není pravda,“ zašeptala jsem. „Snažila jsem se ho zachránit.“

„Ohnivá!“ vykřikl Clayův otec. „Tys to na nás přivolala.“

Nevěřicně jsem zakroutila hlavou. „Clayi? To ty jsi přivedl vojáky?“

Clay měl hořký výraz, ale neodpověděl. Jen se ode mě odvrátil.

Vojáci se přiblížili a jakoby rozkazem se vesničané stáhli. Za pár okamžiků jsem už zbyla jen já a moje matka, dvě třesoucí se ženy obklopené planoucími pochodněmi.

„Jeden způsob nám to ukáže s jistotou,“ řekl kapitán, zatímco před sebou držel pochodně a studené oči mu svítily vzrušením. „Ohniví nehoří.“

„Mami, pozor!“ Srazila jsem ji na zem.

Pochodně už byly skoro u nás, blížilo se jich šest nebo sedm ze všech stran, žár mě páлил v obličejí. Plamen jedné pochodně mi přeskočil na šaty. Plameny ničily moje oblečení a hučely mi v uších. Moje kůže žhnula, ale nehořela jsem.

Kapitán vykročil vpřed, ruka se mu posunula k meči a moje matka se na něj vrhla. Udeřila ho do tváře, až se objevila slzička krve. Snažila jsem se ji držet zpět, ale když jsem se přiblížila, na hrudníku mi tvrdě přistála kapitánova noha v těžké botě. Spadla jsem na zem, lapala po dechu a okolo mě syčela pára, jak se moje hořící šaty dotýkaly sněhu.

Snažila jsem se vyškrábat na kolena a kapitán zatím skoro líně pozvedl meč. Jílcem pak udeřil matku do hlavy a ozvalo se hrozivé křupnutí.

Zhroutila se k zemi jako rozbitá panenka, vlasy rozprostřené po sněhu, jemné a hebké, jako by je někdo nakreslil uhlem. Její dlouhý labutí krk byl ohnutý jako stonek zvadlé květiny.

Doplazila jsem se k ní, chytila ji za ramena, volala na ni. Ru-

kama jsem šátrala po její hrudi a krku, hledala jsem tep, silný a odolný, jako byla ona. Ale nic jsem nenahmatala.

Svět zamrznu.

Ne. Ne. Ne.

Ostýchavý plamínek v mém hrudníku se rozhořel do zcela nevladatelné záplavy žáru. Bylo mi to jedno. Proč bych to ještě měla skrývat. Prudce jsem se nadechla a vysála vzduch z celého nebe, stromů, světa. Vítr se stácel okolo mě jako oko hurikánu.

Vydechla jsem.

Plameny se rozrostly po celém mém těle, výbušně a hlasitě vystřelily jako ohňostroj. Zahlédla jsem jen paniku a muže, kteří se svíjeli a káceli se k zemi, aby si ochladili obličej a ruce ve sněhu.

Za mnou leželo nehybné tělo mojí matky s rozprostřenými vlasy a končetinami. Natáhla jsem se k ní, ale někdo mě popadl za ramena. Vyrazila jsem proti němu pěstmi a hledala jsem v sobě tu ohnivou studnu, již jsem objevila v hlubinách své duše.

Žár ale vyhasl. Hodili mě do koňského žlabu a moje tělo prolomilo vrstvu ledu a propadlo do vody, která mě bodala do kůže jako jehličky. Stěny dřevěného žlabu mě tlačily do boků. Snažila jsem se dostat ven, hrud' mi pukala spalujícím mrazem, ale kdosi mě zatlačil zpět dolů. Pevně jsem se držela okrajů a zarývala nehty do dřeva.

Konečně mě vytáhli a já vykašlávala vodu a nasávala mohutné loky ledového vzduchu.

S hlavou ozářenou tancícím oranžovým světlem se ke mně sklonil kapitán, popadl hrst mých mokrých vlasů a přitáhl si můj obličej ke svému. Měl rudou kůži a na tvářích se mu dělaly puchýře.

„Za to, co jsi provedla mně a mým mužům, zaplatíš. Celá vesnice za to zaplatí.“

Za ním už plápolal požár a z obchodů i domů se valil černý

dým. Několik vesničanů se snažilo zastavit vojáky, kteří přikládali pochodně ke dřevěným stěnám, hromádkám dřeva a vozům a halekali u toho, jako kdyby to byla zábava pro tento večer. Jejich hlasy se slévaly se zoufalým pláčem lidí, kteří mohli už jen stát a sledovat, jak jim před očima hoří jejich živobytí.

Mísil se ve mně vztek s panikou, vřela mi krev a z vody se valila pára.

„Přiléhavý trest za ukryvání Ohnivého, co myslíš?“ prohodil kapitán a leskly se mu oči.

Takže všichni musí trpět kvůli mně.

„Za tuhle noc tě zabiju,“ zašeptala jsem.

Plameny vrhaly na jeho samolibý škleb zvláštní stín. „Přivažte ji ke koni. Odvezeme ji do věznice Blackcreek.“

„Ale co s jejím ohněm?“ namítl jeden voják.

„Tak ji sejmi.“

Týlem mi projela bolest. Než mi svět zčernal před očima, zahlédla jsem jen bílý šíp na kapitánově hrudi.

Znak Krále ledu.

DRUHÁ KAPITOLA

O pět měsíců později

Blížily se ozvěny vrávoravých kroků v těžkých botách, což značilo, že stráže už měly značně upito. Slunce právě zapadlo a světlo, jež se prodíralo malinkým zamřížovaným oknem, postupně červenalo.

„Vstávat, chuligánko!“

Ležela jsem schoulená ve své obvyklé poloze se skrčenými koleny a pažemi okolo sebe, abych si udržela vlastní teplo, které se mi kamenná podlaha snažila vši silou odsát. Pomalu jsem se posadila a pouto na mém kotníku zacinkalo o řetěz. Skrz mříže se na mě šklebily tři obličejce.

„Kolik je hodin?“ zeptal se Chvásta a slova se mu přitom slévala v ústech. Byl úplně opilý.

„Akorát čas zapadnout do kasáren,“ odvětila jsem hlasem vyschlým žízni.

Škodolibě se pousmál. „Jak se ti líbí nová ozdobička?“

Podívala jsem se na vybledlé šedé okovy. „Zdá se mi, že mi neladí s šaty.“

Zachrochtal smíchy. „Upatlaná stejně jako ty celá. A jak ti vůbec sedí?“

„Je zbytečná.“

„Tak to asi nebudeš jen tak znova používat ten svůj oheň, co?“

„Přijde na to, jestli budete zase věnovat svou laskavou pozornost ostatním vězňům.“

Před několika týdny se Chvásta a jeho opilečtí poskoci rozhodli, že už je nebaví poslouchat drásavé kašláni starého muže ve vedlejší cele. Jeho volání o pomoc se prodralo skrz tlusté vrstvy otupělosti, které jsem si v sobě vybudovala. Moje zdraví i můj dar byly sice podlomené ze špinavého prostředí a zkaženého jídla, ale podařilo se mi protáhnout ruku skrz mříže a poslat Chvástovi pořádnou vlnu žáru na předloktí. Bití tak skončilo, ale vězeň té noci zemřel a já zdědila jeho okov na kotník jako odplatu za svůj zásah.

„Do toho ti nic není, horká špíno,“ obořil se na mě Chvásta. „Svou laskavou pozornost můžeme příště klidně obrátit na tebe. Nevyrzíš ani den, než s tebou budeme hotoví.“

Uvnitř se mi svíral žaludek, ale navenek jsem byla klidná jako kámen. „To už mi slibuješ pár měsíců. Mám dojem, že jste si mě docela oblíbili. Tady Templeton mi dokonce dává porce navíc.“

Templeton, nejdrobnější a nejtišší z nich tří, se začal bránit, ale Chvásta se jen zachechtal. „Na to ti znova neskočím. Obracím nás proti sobě, abychom na tebe zapomněli. Zeptám se znova, ty sežehlá potvoro. Kolik je hodin?“

„Právě čas vás všechny spálit na popel.“

Neuvědomila jsem si, že jsem to řekla nahlas, dokud se nezačal smát. „Asi v tobě nezbylo dost ohně, jinak bys to udělala už dávno. Ale jen tak pro jistotu... Vztekloune, máš ten kýbl?“

„Tady je,“ odpověděl Vztekloun a zaskřípal kovovým kýblem o mříže.

V zámku zarachotil klíč a dveře se rozlétly.

„Kolik je?“ zeptal se Chvásta vážným tónem, který mi napovídal, že to bude jen horší, když nebudu spolupracovat.

Zatnula jsem zuby. „Čas mě pokropit.“ Usmál se na mě s výrazem krutého očekávání.

Soustředila jsem se, abych zůstala na místě a neustupovala. Ale ať jsem se snažila sebevíc, když na mě dopadala ledová voda a z kůže mi stoupala syčící pára, cukala jsem sebou. Bachaři se smíchy popadali za břicho.

„Tohle se prostě nikdy neokouká,“ prohlásil Chvásta a jeho dech na chvíli zakalil vzduch před mým obličejem. „Pískající konvice ve tvaru holky. Co by se asi stalo, kdybychom z ní vylili všechnen ten červený čaj?“

Pomalou jsem si odhrnula pramen promočených vlasů z obličeje. Jeho oči ostražitě sledovaly pohyb mojí ruky.

„Nebojím se tě,“ řekl. Ale stál v bezpečné vzdálenosti, když ke mně Vztekoun vykročil a chrstnul na mě další kýbl vody, tentokrát plné kusů ledu, které mě řezaly do tváří a zaplétaly se mi do vlasů. Lapala jsem po dechu a přála si, abych dokázala ovládat stoupající páru, která jim připadala tak zábavná. Na druhou stranu, bez páry by nebyl ani žádný strach. Viděla jsem, co udělali vězňům, kterých se nebáli.

Třetí kýbl vody mi promočil záda. Začala jsem se klepat.

„Nechápu, proč si pro tebe ještě nepřišel kat,“ řekl Chvásta, „ale je to jen otázka času.“

Nakopl mě do ramene a já ztratila rovnováhu. Schoulila jsem se do klubíčka, ozvalo se bouchnutí dveří a smích stráží se zase vzdaloval.

Jsem chladná jako zdi vězení. Nic necítím.

Led zakřupal, jako když se lámou kosti.

S trhnutím jsem se vzbudila, bušilo mi srdce. Vznášel se nade

mnou tmavý obrys něčeho neznámého a nelidského, dotýkal se mojí tváře s palčivým pohlazením. Zamrkala jsem, abych se probudila, a přede mnou se objevilo vězení.

Celami postupoval mráz jako vlna bílé barvy, zdobil kamenné stěny jinovatkou a zalézal do každé praskliny a zámku. Pokrýval podlahu a tuhnul v blyštivou pokrývku, která končila pár centimetrů ode mě, takže jsem se ocitla na ostrůvku holého kamene.

Před mojí celou se zastavily zvuky těžkých bot. V duchu jsem si povzdechla. *Už zase? Dneska už žádné bachaře.* Ale bachaři nevoněli jako vyleštěná kůže a mýdlo. Moje oči zaznamenaly vysokou mužskou postavu skrytou pod pláštěm, která v pravé ruce držela pochodeň. Moje páteř se napřímila a v týlu mi naskočila husí kůže.

K první postavě v plášti se přidala druhá. Byl to někdo drobnější a opíral se o hůl, která s každým krokem ťukla o zem. Pod hábitem mu přes límec splýval krátký bílý plnovous.

„Myslíš, že to je ona?“ Mluvil tiše a jeho pečlivá artikulace se sem, do díry plné špinavých zlodějů a vrahů, vůbec nehodila.

„Podívej,“ řekl ten vyšší z nich hlubším a energičtějším hlasem. „Vidíš, jak se k ní led nechce přiblížit?“ Nasál vzduch a vši silou jej vyfoukl. Voda se ve vzduchu proměnila v led a dopadala na mě v kapičkách, jež se odpařovaly, jakmile se dotkly mojí kůže.

Zadržela jsem v sobě zaúpení, oči doširoka rozevřené strachem. Tak tohle byli Mraziví, jejich dar byl přesně opačný než můj. Snažila jsem se klidně dýchat a skrýt svou paniku.

„Vidíš?“ Mluvil potichu, ale bylo z něj cítit nadšení.

„Posaďte se, dítě,“ vyzval mě menší z nich a zaklepal holí na mříže, jako by to byly dveře. „Chceme s vámi mluvit.“

Zůstala jsem bez hnutí jako zvířátko, co se snaží uniknout pozornosti dravce, a přála si, aby šli dál a nevíšali si mě. Tak moc jsem nebyla vyděšená ode dne, co do mojí vesnice přišli vojáci. Strážce neměly žádný dar a stejně se jim dařilo dělat mi ze života utrpení.

Alespoň se ale bály mého ohně. Co mi však mohl udělat Mrazivý se svou mocí?

„Poslechni ho,“ řekl vysoký, statný a přísně působící muž na druhé straně mříží. „Posad' se, nebo si najdu kýbl vody a pak se ukáže, jak se budeš klepat.“

Kůže se mi zahřála vzdorem. Povolila jsem ruce a posadila se.

Starý muž se ke mně přiblížil. „Kolik je vám let?“

Zamračila jsem se soustředěním a přemýšlela. Dny se slévaly do měsíců a časem by mohly v královském vězení přerůst i do roků.

Nejspíš chápal, proč váhám. „Jarní rovnodennost byla před dvěma týdny.“

Hrudník mi sevřela tupá bolest. Ztratila jsem skoro půl roku. „Tak je mi sedmnáct.“

„Popálila jste královské vojáky, některé i vážně,“ sdělil mi. „Ale díky šikovným léčitelům přežili.“

„To je vážně škoda,“ odvětila jsem hlasem mrazivým jako ledová podlaha kolem mě.

Pousmál se a otočil se na svého společníka. „Zvláštní, že má černé vlasy. Ti opravdu nadaní je mají často ohnivě.“ Natáhl se ke mně skrz mříže. „Ukažte nám zápěstí.“

Přitáhla jsem si ruce k hrudníku. „Proč?“

„Jen se chceme podívat.“ Jeho hlas byl tichý, jemný. Bez přemýšlení jsem zvedla ruku a otrhaný rukáv sklouzl, a odhalil tak moje hubené zápěstí. Vzal si pochodeň od svého společníka, přidržel ji u mříží a světlo dopadalo na silnou tepnu, pulzující pod mojí kůží jako tlustý červený červ.

„Vidíš, jak rudě září?“ řekl nadšeně. Odtáhla jsem ruku. Stáhl vlastní rukáv, abych viděla cévy na jeho zápěstí, chladně modré, ne karmínové. „Nechceme vám ublížit,“ ujistil mě. „Máme pro vás nabídku. Když splníte náš úkol, dostanete svobodu.“

Srdce mi vyskočilo do krku. Slovo *svoboda* mi zazvonilo v hla-

vě jako jasný, zvučný tón chrámového zvonu. Samotné pomýšlení na ni bylo bolestivým pokušením – cítit v plicích čerstvý vzduch, polibek slunce na kůži, vítr ve vlasech. Zachvěla jsem se, rozpolcená mezi touhou a strachem.

Jsou i horší věci než pomalu umírat v cele.

Dva obrysy postávaly nehybně a tiše v tančícím světle, pod nohama jim praskal led. Jejich dech plnil okolní vzduch obláčky páry.

„Co je to za úkol?“ zeptala jsem se.

Starý muž se rozhlédl a zavrtěl hlavou. „Něco, s čím nám velice ráda pomůžete.“

„Proč bych měla s čímkoli pomáhat Mrazivému? Leda s umíráním.“

Jeho ruce ošlehané větrem odkryly jeho kápi a pod ní se objevil vráscitý obličej s tmavší kůží než ta moje, protáhlý a úzký s ušlechtilými rysy. Jeho oči byly tak bledě modré, až byly skoro bílé, a zavrtávaly se do mě. Na rtech mu pohrával náznak úsměvu. „Mráz a oheň byly kdysi přátelé.“

„Já to nezažila.“

Pohlédl na svého společníka a zpátky na mě s cílevědomým výrazem. „Pak vás možná bude zajímat tohle. Naším cílem je trůn samotný.“

Opřela jsem se rukama o studenou kamennou podlahu, abych neztratila rovnováhu. Právě po tomhle jsem toužila, to *jediné* jsem si přála ode dne, co mi vojáci vzali všechno – zabít krále, který nařídil tu razii. Kdyby nebylo krále, nebyli by vojáci, kapi-tán ani vězení.

Moje matka by byla stále naživu.

Zadávala jsem se do jeho bledého pohledu a zatočila se mi hlava. Chtěli, abych zabila krále? „Čekáte, že vám budu věřit?“

Rozpřáhl ruce. „Nabízíme vám cestu ven. Když na nás přijdou, pověsí nás.“

„Když budete mít štěstí.“

Přikývl.

„A když odmítnu?“

Vyšší z nich prudce vydechl. „Pak tady můžeš hnít, dokud z tebe nezbyde nic než jen hromádka kostí v řetězech.“

Zamračila jsem se. „Jediný výkřik a oba tu shnijete se mnou.“

„Lákavá nabídka,“ řekla postava se širokými rameny. „Proč jen pro tebe nikdo nepřišel dřív?“

Starý muž se tlumeně zasmál. „Stačí, Arcusi. Souhlasíte s našimi podmínkami?“

Zvažovala jsem svoje možnosti. Podle toho, co jsem slyšela od ostatních vězňů, většinu Ohnivých v celém království už zabili nebo vyhnali. Někteří možná hnili ve vězení stejně jako já. A dříve nebo později měl přijít kat.

Těmto mužům bych pravděpodobně utekla snáze než z královského vězení.

Zatnula jsem zuby a přikývla.

Starší muž se nahnul k zámku a dýchl na něj. Okolo klíčové dírky se utvořil led a následovalo hlasité klapnutí. Dveře se otevřely.

„Co moje okovy?“ zeptala jsem se a ukázala na kotník.

Přiblížil se ke mně, opřený o hůl, a vydechl další obláček vzduchu. Na zámku okovů se objevil led, ale za chvíli roztál. Zkoušel to ještě několikrát, ale led se pokaždé rozpustil.

„Máte moc silnou odolnost vůči chladu. Umíte potlačit svoje schopnosti?“

Zavrtěla jsem hlavou. Babička zemřela, než mě to stačila naučit.

Ze strážnice se ozvalo zabručení.

„Stráže se probouzí,“ řekl Arcus. „Stůj.“

Než jsem stihla zareagovat, vyfoukl závan mrazivého vzduchu

na řetěz, vytáhl meč zpoza zad a máchl s ním. Zalapala jsem po dechu a ucukla, když se řetěz rozpadl na dvě půlky. Celou se nesla ozvěna rány a znovu se ozvalo zamručení.

„Pospěšte si,“ naléhal starší muž.

Pokusila jsem se vstát, ale klouby se bolestivě vzpouzely a stahovaly mě zpět. Moje svaly byly příliš oslabené, aby mě unesly.

„Zvedni ji, Arcusi.“

Arcus se ke mně sklonil a přes tvář mu přepadla kápeň. Moje smysly zahltil závan vůně mýdla a koní.

„Jestli cokoli zkusíš,“ zašeptal mi do ucha, „zlomím ti ten tvůj hubený krk.“

Vrhla jsem na něj výhružný pohled, snažila se netrást a přála si spatřit jeho oči namísto stínů. Vidět byla jen jeho brada a spodní ret. Byly silné, jasně tvarované a přetínala je tlustá, ošklivá jizva. „Jestli mi ublížíš, popálím tě tak, že i tvoje milá bude utíkat hrůzou.“

Tiše se zachechtal, pak mě chytil pod zády a pod koleny. Když mě zvedal, váha okovů mi táhla kotník k zemi. Zaskučela jsem bolestí a on mě k mému překvapení položil, vytáhl zpod pláště kus látky, kterou mi ovinul okolo kotníku pod okovem, abych se neodřela. Pak mě znovu sebral ze země.

Když jsem se stehnem dotkla jeho studené, odhalené paže, prudce se nadechl, ale navzdory mojí váze se pohyboval rychle a tiše. Když jsme stoupali po rozvrzaných schodech, do chodby přiklopýtal Chvásta a vytřeštil pohled, když uviděl vězně, kterého někdo odnáší.

Kamennou chodbu naplnil mráz, který pokryl podlahu blyštivými a propletenými sítěmi. Led praštěl jako tisíce drkotajících zubů, šplhal po Chvástových nohou přes jeho trup, až pokryl jeho paže i krk. Otevřel ústa, ale jeho slova zastavil velký kus ledu.

Zírala jsem na pozvednutou ruku starého muže, na jehož prstech se třpytily krystalky ledu. Ale nebyl čas se pozastavovat nad tím, jak silný je jeho dar. Chodbou se rozléhaly rozespálé hlasy dalších probuzených strážů. Arcus prošel dlouhými kroky kolem zmrzlé postavy ke dveřím zapřeným tenkým prknem, starý muž spěchal hned za ním.

Těžké dveře se za námi zabouchly a já se chvěla při pomýšlení, že jsem opravdu unikla. Plíce mi naplnil sladký, čistý, čerstvý vzduch a já byla oslněná světlem hvězd, které si moje oči už pomalu nepamatovaly. Byly jako pochodně v potemnělé místnosti.

Arcusova paže pod mým stehnem byla mrazivá. Dýchal velmi mělce.

„Má kůže tě pálí, vid’?“ zeptala jsem se při pohledu na jeho sraštelé obočí a zaťaté zuby.

„Ve skutečnosti mě v nose pálí tvůj puch, Ohnivá, nic víc. Doufám, že bratr Mlěč má v klášteře dost mýdla, abys začala být snesitelná.“

Pokud mu vadila moje blízkost, fajn. Bylo to vzájemné.

„Vy jste bratr Mlěč?“ zeptala jsem se starce, který se s námahou ploužil ke kočáru skrytému ve stínu budovy na druhé straně cesty.

„Ano, jsem, děvče. A jak se jmenujete vy?“

„Ruby,“ řekla jsem. „Ruby Otrerová.“

„To zní skoro jako rubín,“ odpověděl s úsměvem. „Přiléhavé.“

TŘETÍ KAPITOLA

Úplně jsem zapomněla, jak cestování kočárem člověku rozklepe kosti. Arcus seděl vedle mě a naproti nám bratr Mléč. Kodrcali jsme se po kolejích vymletých v cestě, která se vinula ven z města, a já se zasunula do kouta, co nejdál od toho mladého Mrazivého a jeho ledové kůže. Ačkoli jsem byla zabalená do několika dek, měla jsem klouby rozbolavělé od zimy a vlny studeného vzduchu, které vydával, tomu rozhodně nepomáhaly.

Arcus si popudlivě povzdechl. „To jsem netušil, že Ohniví jsou tak citliví na chlad.“

Vrhla jsem na něj vražedný pohled. Můj žár mě udržel na živu tam, kde se ostatní vězni ukašlali k smrti nebo umrzli ve spánku. Ale za dlouhé měsíce můj vnitřní oheň značně pohasl, až mi byla neustále zima, i když jsem pro Arcuse byla horká. Pochybovala jsem, že by to pochopil, a vzhledem k bolesti, již jsem cítila, se mi to nechtělo vysvětlovat. Po několika hodinách ho moje neutišitelné sténání rozčilovalo do té míry, že svolil ke krátké zastávce.

Kola kočáru se pomalu zastavila na opuštěné cestě. Vozka si protahoval nohy a dva Mraziví v kápích se odebrali k rozhovoru pod urostlý strom, jehož holé větve se rýsovaly pod jasným světlem dorůstajícího měsíce.

„Takový vyzáblý věchýtek,“ řekl Arcus skoro šeptem. „Nejsem si ani jistý, že přežije cestu.“

„Pravda,“ odpověděl bratr Mléč podobně tlumeným hlasem. „Ale přežila vězení. Může mít skryté síly. A možná i jiné dary, které jsme ani nepředvíдали.“

„Jako například vynikající sluch,“ navrhla jsem a mnich nadskočil leknutím. Nebyli jsme tak daleko od vězení, abychom se nemohli vrátit. Nemohla jsem dopustit, aby se shodli, že jsem moc slabá.

Starý mnich se uklonil a rozmrzelým hlasem mě oslovil. „Přijměte mou omluvu, slečno Otrerová.“

Pokožka mi praskala jako stará kůže na sedle a já si uvědomila, že se nad jeho rozpaky lehce usmívám. Bylo to poprvé po tak dlouhé době, co se můj obličej poskládal do tohoto výrazu, až jsem ten pocit skoro zapoměla.

Arcus se ke mně otočil a měsíční světlo se odráželo od spony na jeho plášti. Jeho obrys a jasný odlesk kovu mi připomněly výjev s postavami, jež ke mně běží v poblikávajícím světle pochodní. Úsměv se rozplynul a já se znovu zabalila do dek.

„Budu tvou nezdvořilost brát jako znamení, že se uzdravuješ,“ poznamenal.

Za pár chvil jsme znovu vydali na cestu, míjeli jsme lesy a ztichlé vesnice. Bylo právě tolik světla, aby byly vidět obrysy pobořených střech, vyvrácených dveří a zlámaných plotů. Většina domů, ať už byly poctivě vybudované nebo uplácené z hlíny a slámy, byla opuštěná a rozpadala se.

Muži i ženy odešli do války a s nimi i naděje, že zasadí a sklídí dostatek jídla v této nehostinné severní krajině. Zůstal po nich jen hlad a chudoba. Z polí byla cítit pouze hniloba, ještě intenzivnější než měsíce před tím, než mě odvedli do vězení.

Za pár hodin se krajina změnila. Namísto lesů a polí měsíc

stříbrně ozařoval nízké křoví a keříky pokryté jinovatkou. Kočár s námi drncal po úzké kozí cestičce stoupající okolo hory.

„Jste si jistí, že mě nechcete radši zabít rovnou?“ procedila jsem skrz zatnuté zuby a snažila se udržet si vnitřnosti v těle rukama přitisknutýma na břicho. „Trpěla bych o dost míň a výsledek by byl úplně stejný.“

„Máme pro tebe úkol,“ odpověděl Arcus, „a úplně v něm nefiguruje pohled na tvou vychrtlou mrtvolu padající ze skály.“

Zněl ale, že má nutkání mi vyhovět. Stejně jako já měla chuť vystrčit ho z kočáru, když jsme stoupali po vysokém útesu. Nebo mu alespoň zapálit tu jeho drahocennou kápi.

Země se pod námi srovnala na vysoké pláně lemované drsnými svahy posetými borovicemi s čepičkami sněhu. To, co zdálky vypadalo jako hromada balvanů, se ukázalo být nízkou a rozlehlou budovou, z níž po straně vyčnívala vysoká věž. Měsíc se děl na její špičce jako srp na ploché střeše.

„To je to opatství?“ zeptala jsem se a prohlížela si haldy kamení u děr zejících ve zdech. „Vězení je ve srovnání s ním palác.“

„Klidně se projdi zpátky,“ odvětil Arcus chladně. „Strážce tě jistě přivítají s otevřenou náručí. A hned po nich taky kat.“

„Kat se mnou moc nezabýval. Pravděpodobně ho víc zajímá ta hromada králových odpůrců, které zajali ctění vojáci. Na mě si patrně nevzpomene, dokud neskončí válka na hranicích.“

Arcus si odfrknul. „Do té doby bys byla mrtvá.“

Semkla jsem rty. Nejspíš měl pravdu.

Kočár zastavil u vrat stáje, vozka z něj seskočil a další zavalitá postava se přišourala, aby mu pomohla s koňmi. Arcus vystoupil a natáhl se pro mě. Na tak urostlého muže se pohyboval lehce. Když mě zvednul a přitiskl na chladnou hruď, ztuhla jsem.

„Nepopal mě a neublížím ti,“ připomněl mi naši dřívější do-

hodu. Bolest mě ale odváděla od strachu. Kousla jsem se do tváře a chytila se jeho pláště, kotník mi pořád bolestivě pulzoval a já zavřela oči.

„Řekni bratru Gamutovi, že náš host už přijel,“ pokynul bratr Mléc k muži, který čekal u dveří. „Pak ji vezmi na ošetřovnu.“

„Host?“ zopakovala jsem skepticky. „Je u vás v opatství běžné, že hosté přijíždí s okovy na noze?“

„Propastně nám tu klesla úroveň služeb,“ odpověděl mi a překračoval při tom kostky, které se vyklápěly z dlažby jako ostré prsty. „Proto je to také nejvhodnější místo pro tebe.“

I pro tebe, pomyslela jsem si. Odvezli mě z královského vězení, takže byli nyní stejně odpovědní za zločiny proti králi jako já.

Muž se svíci přidržoval velkou dřevěnou bránu opatství a světlo se odráželo od jeho hlavy tam, kde měl vyholenou tonzuru. Byl poměrně starý a měl shrbená záda, velký zahnutý nos a propadlé tváře.

„Ošetřovna,“ řekl Arcus.

Mnich se odebral zpět do tmy. Následovali jsme poskakující světlo svíce chodbou s vysokými okny do malé místnosti se čtyřmi slaměnými matracemi na zemi. Na jedné z nich bylo staré bílé prostěradlo, tenký polštář a prošívaná deka složená v nohou. Po několika měsících jsem poprvé viděla něco, co připomínalo postel. Nahnula jsem se k matraci a Arcus mě s žuchnutím pustil. Promnula jsem si bok a věnovala mu vzteklý pohled.

Ukázal mým směrem. „Umyjte ji.“

S tím se otočil a odešel.

„Sympaťák,“ prohodila jsem směrem k mnichovi, který právě rozžehoval svícen na zdi.

Mnich se na mě nejprve jen příkře podíval, ale potom přikývl. „Umí být prudký, to ano. Ale staly se mu věci, které to vysvětlují.“

„Jaké věci se mu staly, že je omluvitelné, jak je hrubý?“

Otočil se ke mně. „Zítřa bude dost času na otázky. Teď se musíme postarat o váš fyzický stav.“

Obtočila jsem si paže kolem těla a podezřívavě si ho prohlédla. Bachaři vždycky amputovali infikované končetiny s velkým nadšením. Jejich špinavému rádoby léčiteli jsem vyhrožovala, že ho spálím, pokud se do mojí cely odváží být jenom vkročit.

„Nebojte se,“ řekl mnich jemně. „Jste na neznámém místě a určitě jste mnoho vytrpěla, ale tohle je Forsovo opatství. Bratři a sestry z Forsova řádu přislíbili, že přijmou všechny nespravedlivě pronásledované, kteří potřebují útočiště. Možná budou podezřívaví, ale nikdo z nich vám neublíží.“

Pečlivě jsem si ho prohlédla, napětí se mu zračilo jak v očích, tak v ramenou. „Vy jste taky podezřívavý.“

Zadíval se na mě trochu moc upřeně, než mi odpověděl. „Soudit vás budu podle vašich činů, ne vašeho původu. Ale doporučuji vám, abyste svůj oheň skrývala. Ne každý je tak otevřený jako já, nehledě na sliby.“

„To mi nemusíte připomínat.“

Přikývl a zahleděl se na můj kotník. „Jsem bratr Gamut. Říká se, že to dobře umím s bylinkami. Když mi ukážete, kde jste zraněná, snad vám dokážu ulevit od bolesti.“

Opatrně jsem odmotala hadr pod okovem. Mnich se prudce nadechl při pohledu na moji zarudlou hnátu, která kdysi bývala kotníkem. Na chvíli patrně zapomněl na svou nedůvěru, přiblížil se a mračil se na to železo.

„To musíme ihned odstranit.“ Otočil se a odkráčel ke dveřím.

„Mečem ne!“ prosila jsem.

Otočil se zpět ke mně, vrásky kolem jeho očí se svažily směchy. „Ne, prosím vás. Mám tady nějaké klíče, kterými to půjde. Hned se vrátím.“

Nevěděla jsem, zda mu mohu věřit, ale slovo dodržel a za pár

minut byl zpátky s náradím, smotanými hadry a podnosem, na kterém nesl hrnek, misku vody a hmoždíř. Položil ho na stoličku. Jeho ztuhlá ruka se chvěla, když zkoušel jednotlivé klíče, než jedním z nich otevřel můj okov s pronikavým cvaknutím. Když ho odložil stranou, vyndal si zpoza pásku svazek bylinek. Opatrně odděloval stonky rostlinek a vybral z nich určité listy nebo květy, semlel je a smíchal v hmoždíři, přesunul je do misky s vodou a nechal v nich nasáknout pruhy plátna. Zasyčela jsem bolestí, když mi čistil ránu a ovíjel plátno kolem mého bolavého kotníku.

Podíval se na mě zpod bílého obočí. „Vypadá to trochu podebraně, ale máte štěstí. Zatím nákaza příliš nepostoupila. Mám bylinky, které dokážou předcházet otravě krve a ulevují od bolesti.“

Když mi rána znecitlivěla, hlava se mi zatočila úlevou.

„Co jste použil?“ vyzvídala jsem.

„Na horách roste mnoho rostlin. Experimentuji, abych zjistil, co má nejlepší účinek. Tohle je směs březového listí, libavky a kočičího ocásku. Mám ještě čaj, co také pomůže.“

Natáhl se k podnosu a podal mi hrnek, ze kterého stoupala pára. Pár minut předtím bych se na ten odvar s neznámou vůní dívala s podezřením, ale mnich už prokázal svoje schopnosti při léčení mého kotníku. Zašklebila jsem se po hořké libavce, kterou moje matka také občas používala, a divné pachuti, což byl nejspíš kočičí ocásek. Když byl šálek prázdný, vrátila jsem ho opatrně mnichovi.

„Mohla bych se vykoupat?“ zeptala jsem se, zatímco sbíral misku a bylinky. I když mi únava už vnikla i do kostí, toužila jsem po neuvěřitelném přepychu čistoty.

„Zítřa,“ usmál se. „Lektvar i čaj už zabírají, mají vás unavit. Ale úleva od bolesti je jako požehnání, že?“

Oči se mi zavíraly a hlava mi padala na polštář. „Ale Arcus

Vzteklý vyhlásil, že mám být očištěna. Nemáte snad strach z jeho zloby?“

Usmál se na mě, ruku na klíce. „Jsou i děsivější věci.“

Okny ošetřovny se prodíraly paprsky, které mě pálily do očí, jež si odvykly. Měsíce jsem neviděla nic jiného než chabé, nepřímé světlo ze svého malého, zamřížovaného severního okna. Stalo se ze mě noční zvíře, které se stahuje do sametového bezpečí svého doupěte.

Moje nora teď sestávala ze slamníku, měkké deky a tenkého péřového polštáře. Bylo to jako sen – být osvobozená od zimy, bolesti, polévání odpornou vodou. Díky Tempusovi nestála na stoličce vedle mojí postele nechutná břečka jako ve vězení, ale hustá horká ovesná kaše, kus sýra a sklenice vody. Mhouřila jsem oči před světlem, shodila jsem ze sebe deku a rozechvěle se přesunula ke stoličce postavené pod oknem z tenkého skla.

V kaši byla i kapka melasy. Sýr byl slaný a měkký. Blaho.

Když za mnou přišel bratr Gamut s hrnkem hojivého čaje, už jsem byla zpátky v posteli. Sklonil se ke mně a opatrně mi odmotal plátno z kotníku, jako to dělávala moje matka s řadou poraněných mužů, žen i dětí z naší vesnice. Stáhla se mi hruď a najednou jsem se cítila podivně zranitelná, jako kdyby mnichovy jemné ruce předávaly matčin dotek. Bránila jsem se tomu pocitu a zoufale toužila po otupělosti, která mě posledních několik měsíců chránila.

Když skončil, opět jsem nadnesla téma koupele – horké, protože jsem neměla dost energie, abych si vodu ohřála sama. Dva lidé přinesli otrískanou kovovou vanu – vysoká štíhlá žena a podsaditý muž. Oba na mě hleděli obezřetně.

Nevšímal jsem si těch pohledů a namísto toho jsem sledovala, jak přinášejí kýbl za kýblem nádherně kouřící vody a vylévají ji do vany.

„Myslete na to, ať si nenamočíte kotník,“ upozornil mě bratr Gamut, když se zbylými dvěma odcházel.

Ponořila jsem se do vody a teplo mi úplně roztančilo krev. Moje síla, která byla tak dlouho ochablá a oslabená špatným jídlem, vlhkým chladem a zoufalstvím, najednou vyletěla z mého srdce. Přehodila jsem poraněnou nohu přes okraj vany a namydčila se, náhle úplně rozpolcená mezi různými pocity. Lehkost a úleva byly příliš dobré na to, aby byly skutečné.

Když jsem skončila, vylezla jsem z kalné, černé vody a osušila se opřená o vanu, abych neztratila rovnováhu. Bratr Gamut mi nechal hromádku prostého oblečení. Natáhla jsem si lněné spodní prádlo, hnědou košili a kožené sandály a zasáhl mě kontrast mezi mou vlastní čistotou a zápachem šatů, které jsem si právě sundala. Měsíce ve vězení proměnily moje jednoduché modré šaty a spodní prádlo v hromádku odrbaných hadrů. Sebrala jsem je a namířila k hořícímu ohni na druhé straně místnosti, pak jsem si to ale rozmyslela a šla ke dveřím.

Měla jsem náladu na jiný způsob likvidace.

Když jsem sáhla na kliku, zaváhala jsem. Smím vyjít ven? Co mi udělají, když poruším jejich pravidla? Bachaři se možná báli se mě dotknout, ale Arcus mi už více než jednou vyhrožoval. Jeho mráz by ho ochránil před mým žárem a klidně se mohlo ještě ukázat, že je stejně surový jako bachaři.

I když jsem se trochu trásla, nakonec jsem dveře otevřela. Nemohla jsem připustit, aby moje jednání ovládal strach. Už jsem nebyla vězeň, a pokud by se ke mně tak chovali, utekla bych, jakmile bych se zotavila dost na to, abych to dokázala.

Když jsem se doplouzila na konec chodby a vyhýbala se při-

tom zvědavým pohledům postav v kápích, opřela jsem se o studenou kamennou stěnu a proklínala svou vratkou nohu. Zopakovala jsem si, že jen den předtím jsem měla potíže i stát. Takže to byl pokrok.

Chvíli nato jsem našla dveře, které vedly ven. Když jsem překročila práh, plíce mi naplnil svěží vzduch vonící po borovicích. Zavřela jsem oči a zaklonila obličej k nebi. Uplynulo tolik měsíců. Ani jsem si neuvědomila, jak moc mi scházelo sluneční světlo a čerstvý, čistý vzduch.

Spolkla jsem knedlík v krku a opatství nechala za zády. Sníh z větší části roztál, jen tu a tam zbyly bílé hromádky ve stínu. Sad holých ovocných stromů vedl k malé říčce, která zurčela přes oblé kamení a mizela ve vysoké trávě.

Chtěla jsem být z dohledu a ne příliš blízko k suchým větvičkám nebo kapradí. Pod vytáhlým stromem na břehu řeky leželo několik plochých kamenů, asi na praní prádla, když bylo zrovna hezky.

Položila jsem cáry šatů na kameny. Po ránu, kdy jsem si je oblékla, následoval nejhorší den mého života. I když jsem ty vzpomínky potlačovala, každou noc se mi vracely. Nemohla jsem zahnat výjevy z toho, co se stalo, ale tuhle upomínku jsem zničit mohla. Namířila jsem dlaně na hromádku oblečení a zavřela oči. Žár se hromadil v soustředných kruzích okolo mého srdce. *Nech to růst. Trpělivě. Klidně. Jak tě to učila babička. Počkej, až ho bude dost, aby vystřelil, pak ho spoutej a ovládej.*

Ovládání nikdy nebylo moje silná stránka.

Vybavila jsem si každý záchvěv vroucího nutkání nebo vzteku, co mi několik měsíců čekaly pod kůží, a pocítila šimrání pod hrudní kostí. *Strach. Planoucí hněv.* Vše jsem to na svůj oheň nalila jako do petrolejky, kterou se chystám zapálit.

Potřebovala jsem něco cítit, něco, co mě rozpálí. Promítla jsem

si před očima ruce svojí matky, ztuhlé do drápů, když se vrhala na kapitána, a jeho meč sviští ve světle pochodní. Její jméno na mých rtech.

Tehdy mě potřebovala a já svůj oheň nenašla včas.

Kdybych jen věděla, jak svou schopnost ovládat. Kdybych ji tak nepoužívala, když mi říkala, ať to nedělám.

Byla to všechno moje vina. Mohla jsem za její smrt i za zničení svojí vesnice.

Zhroutil jsem se na kolena, dlaně mi pleskly o plochý kámen. Ta vzpomínka byla jako jiskra na roští na podpal. Žár narůstal příliš rychle, byl mimo mou kontrolu, plál z mých dlaní na hromádku oblečení, pak na mou košili a hladově stoupal, až bylo oblečení v jednom ohni. I když jsem věděla, že na spálení kůže Ohnivého je potřeba neuvěřitelná teplota, zdálo se mi, že mě plameny pojídají zaživa, ožihají mi oči, berou mi vzduch z plic a nacházejí ta nejzranitelnější místa, kde možná nejsem tak odolná, jak jsem si myslela. Bylo to, jako bych se vrátila do vesnice, ze všech stran mě obklopovaly pochodně a já neměla kam utéct.

Začala jsem pěstí. *Potlač to. Ovládej to. Buď paní ohně.* Ale oheň byl svým vlastním pánem a nedal si poroučet. Hořící košile se mi zamotala mezi nohama a já se snažila uhasit, ústa otevřená v tichém výkřiku.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Topila jsem se.

Silné ruce mě držely pod vodou tak, jako to dělali tehdy vojáci. Zmítala jsem se a drápala. Když mě ruce vytáhly a položily na zem, slyšela jsem tlumené nadávky. Pak mě ruce přitlačily k zemi, stejně jako váha mého promočeného oblečení.

„Pust mě,“ dostala jsem ze sebe, zatímco jsem vykašlávala vodu.

„Laskavě dej svoje spáry z mých rukou,“ odpověděl hluboký hlas. Ruce na mých ramenou povolily a vyprošťovaly se z mých zaťatých prstů.

Arcus mě otočil na bok, bušil mi do zad a já vykašlávala vodu. Když se nade mě nahnul, trochu mu sklouzla kápě a já viděla hezky tvarovaný, silný nos a zahlédla jsem i jizvu na jeho tvářích. Všimla jsem si také, že měl jemnou pleť tam, kde nebyla zjizvená. Nemohl být o mnoho starší než já.

Když jsem opět mohla dýchat, bránila jsem se mu.

„Jestli něco zkusíš,“ varoval mě, „hodím tě zpátky do řeky. Hezky tě vyráchám, abys vychladla. Co přesně jsi tady dělala?“

Odtáhla jsem se od něj a ucítila na zádech teplý kámen. „Pálila jsem oblečení,“ vysvětlila jsem a znovu začala kašlat.

„Takže sis zapálila oblečení, když jsi ho měla na sobě?“ zeptal se pochybovačně.

„Ne,“ ohradila jsem se vztekle. „Staré oblečení. To, co jsem měla ve vězení.“

„Hned vedle stáje je halda na odpadky,“ poznamenal Arcus a kývl hlavou jejím směrem. „Nemusela jsi zakládat požár. Ne že bych měl něco proti tomu zničit tyhle odporné hadry.“

Ohmatala jsem si paže a obličej, zatímco jsem stále ještě kašlala říční vodu. Měla jsem horkou kůži, ale byla hladká a bez zranění. Mísila se ve mně úleva s pocitem trapnosti. Zpanikařila jsem úplně bezdůvodně, lekla jsem se vlastního ohně.

Arcus ukázal na strom za kamenem, který měl zčernalý kmen. „Procházel jsem se a uviděl plameny šlehat až nad špičky stromů. Zjevně jsi nad tím neměla žádnou kontrolu.“

Držela jsem košili špičkami prstů a ošívala se z pocitu studené látky na kůži. Nové oblečení nedopadlo o moc lépe než šaty, které jsem přišla zničit. Zbyly z něj zčernalé cáry, pod nimiž prosvítalo bílé plátno. Jindy by mi možná bylo nepříjemné, že je mi vidět spodní prádlo, ale Arcus byl tak kamenný, že jsem pochybovala, že to vůbec postřehl. Snažila jsem se nedat najevo, že se ho bojím.

Vzala jsem kousek toho, co mi zbylo z oblečení, a začala ho ždímat. „Asi si myslíš, že ti mám děkovat.“

„Ne,“ odvětil odměřeně. „Vděk mě nezajímá.“

„Ó, jak jsi skromný.“

„To není skromnost. Vděčnost vytváří závazek k další ochraně nebo péči. Mám dost starostí i bez toho.“

„Tak buď v klidu. Nepotřebuju ochraňovat. Mám svoje schopnosti.“

„Schopnosti, co ti přivedly do vesnice vojáky.“

Hovořil sice nezúčastněným tónem, ale jeho slova se třefovala

do citlivých míst, která pro mě stále byla čerstvá. Ještě jsem se stále cítila vinná.

„Ke zničení mého domova vedla jediné krutost. Krutost *tvých* lidí, co válčí na hranicích a pořádají razie ve vesnicích.“

„Možná kdyby Ohniví vyjednávali namísto vraždění...“

„Dějiny Ohnivých,“ řekla jsem pohrdavě. „Nebudeš se zlobit, když tvé verzi nebudu úplně věřit, že ne?“

„A jaká je tvoje verze?“

Ta pocházela od mojí babičky, která mi vyprávěla, že oheň a mráz bojovaly o převahu od nepaměti. Mraziví nakonec obsadili Tempesii na severu a Ohniví se usadili na Ohnivých ostrovech v Sudesii. Ale když na ostrovech došla půda, tak vypluli do jižní Tempesie a po generace tam obdělávali půdu Ariských plání. Stále se zlepšovali ve svých dovednostech, a získali si tak uznání jako zemědělci – dokud se Mraziví nerozhodli, že tuto půdu chtějí taky.

Ale dějiny je možné překroutit tak, aby vyhovovaly tomu, kdo je vykládá. Já bych Arcuse o ničem nepřesvědčila, stejně jako on patrně raději pohlížel na svůj lid jako na právoplatné vládce a oběti povstaleckých útoků.

„Můj dar může léčit,“ řekla jsem nakonec, abych to vzala za jiný konec. „Dokáže zachraňovat životy.“

„Taky je umí zničit,“ namítl. „Umí mrzačit a zabíjet. Ty vojáky jsi popálila dost krutě.“

Napřímila jsem se. „Mráz může být úplně stejně nebezpečný! Kdo jsi ty, že jsi tak dokonalý a bez chyby? Ani jsi mi neřekl, co se ode mě očekává.“

Odmlčel se. „Bratr Mléc měl za to, že bychom měli vyčkat, než ti to řekneme.“

„Proč? Taky si myslí, že jsem slabá?“

Zavrtěl hlavou. „Hned jak jsem viděl ten,“ ukázal na strom,

„oblak ohně, bylo mi to jasné. Tvoje schopnosti jsou nezkrocené. Nebezpečné. Než ti budeme moci věřit a říct ti víc, potřebuješ pořádný výcvik.“

„To mi teda řekni, kdo to udělá? Vsadím se, že král už dal všechny Ohnivé mistry zabít.“

Nikdy jsem samozřejmě žádného Ohnivého mistra nepotkala, ale když jsem byla malá, babička mi říkala, že jich ještě pár zbylo v Tempesii. Mistři cvičí dlouhá léta, dokud neziskají naprostou vládu nad svými schopnostmi. A jen rada Ohnivých nebo Mrazivých mistrů může rozhodnout, jestli to daný člověk opravdu dokázal.

Arcus se postavil a oprášil si plášť. „To je pravda. Skuteční Ohniví mistři už nejsou. Ale Mraziví ano. Jeden z nich žije přímo tady v opatství a je ochotný tě učít.“

„Snad ne ty.“

„Ne. Bratr Mléč. Určitě sis všimla, jak velký dar má.“

Všimla. Ve vězení se utvořil led pod každým jeho krokem. I kočár praskal jeho mrazem. A svou moc používal s nebyvalou přesností, když odemykal mou celu.

Takovou kontrolu jsem si také přála.

„Kdybych souhlasila,“ řekla jsem, „jak by mě učil?“

„Už jsi souhlasila, jinak bys tu nebyla. A já nejsem učitel. Musíš se zeptat bratra Mléče, jaké má metody.“

„Zeptám.“

Zmáhala mě únava. Zvedla jsem se ze země a vykročila směrem k opatství.

Arcus mě dohnal dvěma dlouhými kroky. „S trochou kontroly budeš možná i užitečným nástrojem pro naše plány, nejen hrozbou sama pro sebe.“

„Nejsem hrozbou pro nikoho kromě lidí, co mi ubližují.“

„Zrovna ty teď moc neohrožuješ.“

„Ty jsi nejspíš odborník na přísné sebeovládání,“ odsekla jsem. „To je asi jednoduché, když jsi uvnitř zamrzlý.“

„Lidé, co se neumí ovládat, končí pod cizí mocí. To by mělo být tvoje ponaučení.“

„Jestli se pokusíš mě ovládat, dostaneš ponaučení ty.“

Nohou jsem narazila do drnu na zemi a zakopla jsem. Arcus mě zachytil ze zadu za košili a zase mě postavil. Jeho posměšné odfrknutí mi nahnalo horkou krev do tváří.

„Jestli mi chceš vyhrožovat, tak prosím počkej, než na těch svých párátkách budeš trochu stabilnější.“ Než jsem mohla začít protestovat, lehce mě zvedl do náručí. „Pomaloučku si zvykám, že musím tahat tuhle snůšku doutnajících větviček.“

Doutnající větvičky, to teda. Nejspíš tím myslel, že jsem vychrtlá a nepříjemně horká. On byl zase nesnesitelně studený. Trásla jsem se zimou, která vycházela z jeho hrudníku, a odolávala nutkání se mu vysmeknout. To by jen posílilo jeho přesvědčení, že jsem divoká.

Odnesl mě na ošetřovnu. Požádala jsem ho, aby mě položil na zem, protože jsem si nechtěla promočit slámník vodou z mokrých šatů. Rychle mě položil a já se znovu praštila do boku o zem.

Vztekle jsem ho zpražila pohledem. „Možná tě bratr Gamut naučí, jak být něžnější, zatímco mě bratr Mléč bude učit kontrole.“

„Poslouchej mě pozorně.“ Tyčil se nade mnou a jeho ocelový tón mi napovídal, že jsem možná překročila určitou hranici. „Tvůj pobyt tady má jasná pravidla. Můžeš chodit volně po opatství, kromě koleje, tam spí mniši.“

Zachechtala jsem se. „To asi zrovna není místo pro mě, že?“

„Ve skutečnosti,“ pokračoval, „by bylo lepší, kdyby ses držela od mnichů stranou, s výjimkou bratra Mléče a Gamuta. Zbytek

by tě nejspíš s radostí vyzradil vojákům, než aby riskoval, že tu budeš. Nebo že je upálíš ve spánku.“

„Museli by mi dát velmi dobrý důvod,“ odsekla jsem jedovatě.

„Dávej pozor, protože se nehodlám opakovat. Na severu je tvoje hranice řeka, na východě stáje, cesta na jihu a kraj lesa na západě. Pokud překročíš některou z těchto hranic, dostaneš ode mě pořádně naloženo a přijdeš o všechny svoje svobody a výsady.“

„Dotkni se mě jen prstíčkem a já tě...“

„Ano, spálíš mě tak ošklivě, že ode mě uteče i moje milá. Obávám se, že tahle výhrůžka na mě moc nezabírá, paní Plamenná. Osuš se, než se nastyďneš. Už takhle jsi dost slabá.“

Vyšel ven a tiše zabouchnul dveře. Seděla jsem na zemi a z mých šatů stoupala pára.

PÁTÁ KAPITOLA

Následující tři dny jsem strávila na ošetřovně, kde jsem nepotkávala nikoho kromě bratra Gamuta a pila jeden šálek čaje za druhým. Když jsem se začala nudit, kulhala jsem s malými přestávkami kolem místnosti. Byla jsem překvapená, jak rychle sílím díky bylinkám od bratra Gamuta. Poprvé za několik měsíců jsem se cítila v bezpečí.

Dokud jsem se třetí noci neprobudila s chutí popela na jazyce.

Prsty se mi zatínaly do deky a já se snažila zbavit představ domů pohlcených plameny. *Byl to jenom sen.* Ale ten štiplavý pach jsem stále cítila. Posadila jsem se ztuhlá strachy.

Požár.

Ve spěchu jsem se oblékla, rozrazila dveře a běžela chodbou skrz klášter ven, tak rychle, jak jsem jen dokázala se svým rozbitým kotníkem. Běžela jsem za oblaky kouře kolem severozápadního rohu opatství. Bratři a sestry běhali od řeky s kyblíky vody a hasili plameny šlehající ze severní brány. Ve světle ohně byly vidět jejich vytřeštěné pohledy a zatnuté ruce. Jedna ze sester vykřikla, když ji zalila vlna žáru, a voda, kterou vychrstla na bránu, hlasitě zasyčela. Pak se obrátila a běžela zpátky k řece.

„Kde je bratr Mléč?“ volala jsem, jak jsem se blížila. Jeho mráz byl jako tisíc věder říční vody.

Jeden z mnichů ukázal na postavu ležící na zemi. Běžela jsem k ní a padla na kolena. Jeho hrudník rychle stoupal a klesal.

Přibelhal se k nám bratr Gamut, ohnutá silueta na oranžově zářícím pozadí. „Usnul u stolu v kapitulní síni. Bratr Slupek ho našel a vynesl ven.“

„Musíme ho vzbudit,“ řekla jsem. „Uhasí ten požár.“

„Zkoušeli jsme to. Nejde to.“

V téhle situaci by můj oheň nepomohl. Klečela jsem u starého mnicha a jemně trásla jeho ramenem. Kdybych jen měla nějaké vonné byliny, abych ho probudila.

Země se najednou otrásla pod koňskými kopyty. Otočila jsem se a uviděla obrovského bílého hřebce, který se zastavil a z jeho sedla seskočil Arcus.

„Cos to provedla?“ udeřil na mě. Přiběhl a přistál na kolenou z druhé strany vedle bratra Mléče. Jeho výraz byl skrytý ve stínu, ale zcela jistě mě vinil.

„Nic jsem neprovedla,“ odvětila jsem chladně, „jen se ho tu snažím vzbudit.“

Bratr Gamut nás přerušil s vysvětlením, co se stalo bratru Mléčovi. Zatímco mluvil, ozval se výkřik sestry, která zjišťovala, kde kdo je. „Není tu sestra Pastel!“

Klouby na ruku bratra Gamuta zbělely, podíval se na Arcuse. „Nejspíš je v knihovně.“

Arcus se postavil a běžel k severní bráně. Vystřelil na kliku mráz a otevřel bránu. Ven se vyvalil kouř a hladové plameny olizovaly zárubně dřevěné brány. Arcusovo tělo bylo celé napjaté, ale nehýbal se. Jeho postoj mi trochu připomínal malé zvíře tváří v tvář dravci, jehož bezpečí závisí na tom, že se nesmí hýbat.

Nechala jsem bratra Mléče a běžela k Arcusovi. „Co je?“

Zavrtěl hlavou.

„Cestou použiješ mráz proti ohni,“ řekla jsem celá zmatená.
„Co je špatně? Nemáš... dost silný mráz?“

„Jistě že mám!“ odsekl. „Tohle nic není.“

Zaječela jsem na něj. „Arcusi, ona je uvnitř! Jedna ze sester.
A zachránit ji můžeš jedině ty!“

Přikývl a napřáhl ruce. Vzduch praskal mrazem, ale ten okamžitě polevoval zuřícím žářem. Vytřeštila jsem oči, když jsem viděla, jak se mu třesou ruce.

„Bojíš se ohně?“ zeptala jsem se udiveně.

Sekl po mně vzteklým pohledem, ale stále dýchal jen po malých doušcích, hrudník mu stoupal a klesal, jako by právě uběhl dlouhý závod.

Čekala jsem, až přijde vítězný pocit z toho, jak je slabý, ale moje mysl byla příliš plná obav. „Kde je knihovna?“

„Hned za kostelem,“ odpověděl. „Třetí dveře.“

Přikývla jsem. „Potřebuji únikovou cestu. Zkus vyčistit vstupní halu. A ať je bratr Gamut připraven, až vytáhnu sestru...“

„Sestru Pastel,“ doplnil. „Nemůžeš tam jít. Mohla by se zřítit střecha.“

„Tak se musím dostat ven, než se to stane.“ Otočila jsem se a sprintovala branou dovnitř, Arcusových výkřiků jsem si nevšíkala. Cestu do chodby blokovala ohnivá stěna. Zavřela jsem oči, proběhla mezi plameny a svalila se na kamennou podlahu, abych si uhasila oblečení.

Otevřela jsem třetí dveře a našla místnost plnou knih zahalenou kouřem. Na stole v ležely štetce a kalamáře s inkoustem srovnané do úhledných řad. Mezi dvěma klenutými okny byla tapisérie boha Tempuse, otce čtyř větrů, jak vyvolává bouři, aby potrestal vzpurné námořníky.

„Sestro Pastel?“ volala jsem pronikavým hlasem.